FEB 14 1920

Published and distributed under permit (No. 784) authorized by Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Jersey City, New Jersey. — By order of the President, A. S. BURLESON, Postmaster General.

РІК ЗАЛОЖЕННЯ 1893.
„СВОБОДА" "LIBERTY" виходить три рази на тиждень вівторок, четвер і суботу видає „УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ" 83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
Всі листи, моні-ордери і чеки треба висилати на адресу: „SVOBODA".

СВОБОДА

ESTABLISHED 1893.
"SVOBODA" ("LIBERTY") THE UKRAINIAN NEWSPAPER published three times a week Tuesday, Thursday and Saturday, by UKRAINIAN NAT'L ASSOCIATION at 83 Grand St., Jersey City, N. J.
The best advertising medium. Rates furnished on application.

ОКРЕМЕ ЧИСЛО [illegible] ЦЕНТИ — Урядовий орган Українського Народного Союза — "SVOBODA" — Official organ of Ukrainian National Association. — SINGLE COPY 4 CENTS

РІК XXVIII. ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ., ЧЕТВЕР, 12-го ЛЮТОГО 1920. ЧИСЛО 19. VOL. XXVIII. JERSEY CITY, N. J., THURSDAY, FEBRUARY 12, 1920. No. 19.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ.

ЕПІДЕМІЯ ТИФУ И ГАЛИЦЬКІ ВЛАСТИ.

З дебат у варшавському соймі.

На днях внесли всі польські галицькі посли до варшавського сойму, без ріжниці партійної приналежности, наглячe внесеннє в справі ширюючогося в застрашаючий спосіб пятнистого тифу у цілій східній Галичині та захования супроти сього галицьких властий.

В дебаті посол В. Дембскі, мотивуючи се внесеннє, підніс, що населеннє східної Галичини формально вимирає, що нині вже є цілі села майже зовсім вилюднені, а уряд не дає ніякої помочі, не придiлює навіть дерева на паливо по шпиталях, не доставляє там угля до десінфекторів, не дає гроша на поборюваннє епідемії, Страшну пошесть тифу трактується по бюрократичному.

В Станиславові хорі на тиф лежать по гостинницях. З таборів інтернованих виходять люди заражені тифом. Бесідник домагається тому 30 міліонів марок кредиту на поборюваннє епідемії тифу, достави палива, середників апровізації та лічництва.

Другий бесідник тов. др. Бобровскі подав кілька вельми характеристичних чисел. Досі стверджено 100.000 випадків тифу, з чого 10 проц. покінчилося смертю. Статистика ся є зовсім неповна, бо до далеких галицьких закутин по гірських селах лікарі зовсім не заглядають, ніхто там не журиться тифом, ніхто його не лічить. Але й ся „уржендова" статистика є застрашаюча. І так в часі від 10. до 15. листопада 1919 р. стверджено 1175 випадків тифу, від 14. до 19. грудня 3620 випадків. Тов. др. Бобровскі підносить отверто, що уряд не журиться зовсім епідемією тифу в Галичині і каже, що відколи галицькі шпиталі перейшли під заряд варшавського міністерства здоровля, настали в сих шпиталях найфатальнійші відносини.

Справу сю полагодив міністер Грабскі, кажучи, що 30 міліонів не можна дати тепер, тільки „в міру необхідного запотребовання". — („Вперед", з 18. січня 1920).

АНАРХІЯ В ОДЕСІ.

На улицях міста відбуваються партійні бої.

КОНСТАНТИНОПОЛЬ, 9. лютого. — В Одесі (захопленій недавно большевиками) панує анархія, як се доносять найновійші вісти, одержані тут з сього міста. Дня 7. лютого тривали на улицях Одеси бої між кількома зорушеними партіями. Каблева комунікація між Константинополем і Одесою є тепер перервана.

В неділю прибули тут 3.000 втікачів з Одеси.

ЛОНДОН, 10. лютого. — Одержаний тут нині большевицький комунікат з Москви говорить про положеннє в Одесі отсе:

„В Одесі наші війска зістали тимчасово здержані з причини гарматного огню з воєнних кораблів і артилерії, який був особливо дiймаючий на улицях. Уживано панцирних возів і полевих гармат. Ворога вигнано остаточно з міста в неділю.

„В напрямі Мозира ми заняли Ананіїв".

РОЗМОВА З МІНІСТРОМ БЕЗПАЛКОМ.

Кореспондент краківської польської газети „Нова Реформа" мав розмову з українським міністром Безпалком, який приїхав з Винниці до Варшави. Міністер заявив, що він є як найліпшої думки, бо теперішний уряд Мазепи на Україні має популярність серед населення. Українська армія росте постійно, дякуючи напливови повстанців, які спомагають Мазепу. Як Поляки так і Жиди, з яких в кабінеті є трох, підпирають Мазепу. Безпалко висловив надію, що українська армія в найблизшому часі займе Одесу. Найбільшою небезпекою для української армії є пятнистий тиф. Тепер занедужало 10.000 осіб, а в армії є около 30.000 випадків. Тому була-б конечно потрібна поміч аліянтів і усуненнє бльокади.

АМЕРИКАНСЬКІ ВІСТИ.

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ НЕ ХОЧУТЬ ПРИЗНАТИ ЛИТВИ.

Се відноситься й до инших неросійських народів, а також до України.

ВАШІНГТОН, 9. лютого. Міністерство заграничних справ дало ясно до відома, яке становище занимає се правительство супроти новоутворених держав, що були колись складовою частю російської імперії, а рівночасно, хоч не безпосередно, дало до пізнання, що воно противиться розчленованню бувшої царської домінії. У відповідь Литовській Народній Раді, що двічи була віднеслася до міністерства заграничних справ з меморіялом о признанє независимости Литви, міністерство заграничних справ заявило, що в часі, як Росія находиться в ізоляції, Злучені Держави не можуть признати литовської самостійности.

Для близшого пояснення відповіди правительства Литовській Народній Раді, в урядових кругах впевняють, що її треба розуміти не лише відмовою признання Литви, але також всіх инших новоповставших републик в границях колишньої Росії, крім Польщі і Фінляндії. Правительство дало до пізнання, що воно навіть не хоче признати независимости Естонії, хоч її независимість признало московське правительство. З огляду, що правительство Злучених Держав відмовилося поперти принцип самоозначення народів, який проголосив президент Вілсон, можна вносити, що у Вашінгтоні працює сильна рука, що має на ціли держати політичну єдність колишньої Росії.

Вже 29 стейтів ратифікувати жіночу рівноправність.

ВАШІНГТОН, 10. лютого, — Стейт Ню Джерзи є вже 29-тим з ряду стейтом, що заявився за рівноправністю для женщин.

Щоб жіноча рівноправність могла стати законом, потрібно ще згоди сімох стейтів.

НЕБЕЗПЕЧНА ПОЛІТИКА АМЕРИКАНСЬКОГО ПРАВИТЕЛЬСТВА.

„Таймс каже, що відмова правительства признати независимість неросійських народів — пхнє їх в обійми большевиків.

НЮ ЙОРК, 11. лютого. — Коментуючи відповідь міністра заграничних справ Ленсінґа Литовській Народній Раді, тутешний „Таймс" дивиться на неї дуже скептично і не хоче вірити, аби політика американського правительства супроти Росії і нових пограничних держав вийшла на користь Злученим Державам.

Злучені Держави признали Польщу і Фінляндію, бо їх признали Москалі, котрі однак заперечують дійсність національного руху инших пограничних держав. Москалі кажуть, що Росія хоче задержати при собі ті держави, і американське міністерство заграничних справ стало по стороні Росії, а не нових держав.

„Таймс" хоче оправдати становище американського правительства тим, що воно в той спосіб відносилось до пограничних народів Росії тоді, коли Юденич був перед воротами Петроґраду, а Денікин заняв був Орел. Колиб та справа була стала перед правительством тепер, воно булоб дало инакшу відповідь. Однак факт, що та відповідь правительства з 15. жовтня 1919, була подана до публичного відома тепер, свідчить, що правительство дальше придержується своєї старої політики.

Політика американського правительства, стояти при Росії проти неросійських народів, оказується в очах „Таймс-а" небезпечною для інтересів Злучених Держав і антанти взагалі. Перш усього заперечується принцип самоозначення. Та се ще нішо. Важнійшим є те, що „Колчак і Денікин, в котрих інтересі ми постановили не признати пограничних держав, є розбиті, і ми можемо зійти зі свого шляху, роблячи своїми ворогами тих, котрі булиб слідуючою відпорною лінією проти большевиків. Ленін признає тепер независимість когонебудь; а непризнаннє иншими правительствами може пхнути Українців і балтійські держави до союза з большевизмом".

ОРҐАНІЗУЮТЬ НОВУ ПАРТІЮ З РОБІТНИКІВ І СЕЛЯН.

Старі партії дрожать і готові поставити лиш одного кандидата в президенти.

ВАШІНГТОН, 10. лютого. Всеамериканська господарсько-робітнича конференція, скликана на сей тиждень до Шікаґо, розпічне правдоподібно нову еру в політичнім життю Злучених Держав. Хоч сю конференцію скликано в ціли промислової кооперації, та всеж таки є всякі признаки, що вона займеться сформованнєм нової політичної партії, яка зєдинить в собі робітників міста і села та виставить вже при слідуючих виборах сильного кандидата на президента Злучених Держав.

В конференції візьмуть участь ріжні селянські і робітничі орґанізації, між ними і радикальні. Робітнича Партія, сформована минувшого падолиста в Шікаґо, вислала своїх делеґатів; таксамо вислав делеґатів Безпартійний Народний Союз з Норт Дакоти і инших стейтів. Є можливість, що делеґати прийдуть до спільного порозуміння і тоді старі партії републиканська і демократична будуть змушені виставити спільного кандидата на президента, аби бодай яко-тако ратувати своє істнованнє. Таким можливим спільним кандидатом републиканської і демократичної партії уважають Гувера.

Радикальнійші посли у Вашінґтоні хочуть вірити, що до спільного порозуміння між делеґатами шікаґовської конференції прийде на трьох точках. Іменно: 1. Запевненнє горожанської свободи, заґарантованої конституцією і традиціями републики, а тепер загроженої законопроектом про бунтівництво; 2. Удержавленнє зелізниць і инших головнійших галузий промислу; 3. Державний буджет і пониженнє податків.

Є навіть можливе, що численні визначні провідники обох старих партій перейдуть до нової. О се особливо підозрівають демократичного провідника Браєна і републиканів Джонсона і Борага. Щодо Браєна, то демократичні круги навіть дуже затрівожені з огляду на се, що він відказався бути делеґатом на демократичну конвенцію в Сан Франціско, яка має іменувати кандидата на президента. А вже переднійше були вісти, що Браєн носиться з думкою прийти до порозуміння з робітниками і зорґанізувати радикальнійшу політичну партію чим обі теперішні.

ВОЄННИЙ СТАН В ЛЕКСІНҐТОН.

Товпа, що хотіла злинчувати Мурина, розпорошена стрілами жовнірів.

ЛЕКСІНҐТОН, Кентоки, 10. лютого. — Воєнний стан в Лексінґтон, проголошений тому два дні, остає всилі ще й сьогодня. Ситуацію опанувало військо і тепер вже нема жадної небезпеки зі сторони товпи. Чотири сотки жовнірів вже відїхали до свого табору.

Пятьсот инших жовнірів, включаючи й батальон скорострільних крісів, остали дальше в місті. Всі склепи в долішній части міста замкнені. Військо розганяє найменьші ґрупи людий. Військо заступило місцеву поліцію і береже всі улиці та гостинці в місті.

Проголошеннє воєнного стану в Лексінґтон наступило на приказ ґубернатора, котрий не хотів допустити до злинчовання Мурина Віліяма Лакета, що замордував 10-літну дитину Дженеву Гардман. Коли поліція арештувала Мурина, зібралась чисельна товпа народу і заатакувала на місци. Військо однак відбило стрілами атак товпи і в тім замішанню впало з товпи шість осіб трупом, а около 30 тяжко ранених.

СТРАЙК ЗЕЛІЗНИЧНИКІВ.

Має початись 17. лютого.

ДІТРОЙТ, мішіґен, 9. лютого. — Предсідателі чотирьох союзів зелізничників, на нарадах в сім місті, ухвалили викликати страйк зелізничників на вівторок 17. лютого. Аллан Баркер, головний предсідатель, заявив, що він є змушений викликати страйк, бо до того спонукує його правительство. Вісти з Вашінґтону вказують, що зелізничникам нічого сподіватися з переговорів з правительством. Баркер заявив, що страйк може бути відкликаний лише тоді, коли правительство найдальше до суботи згодиться на підвишку платні зелізничникам, якої вони домагалися минувшого літа.

Страйк обхопить понад 300.000 зелізничих робітників. Робітники домагаються підвишки платні бодай о 40%. Предсідатель Баркер каже, що около 100.000 зелізничників побирає тепер меньше чим 3 доляри платні денно, а около 100.000 побирає 55 центів на годину. Зелізничники скаржаться, що вони не можуть вижити з такої платні, тим більше, що кошти життя не йдуть вділ, але вгору.

„Правительство може зарадити страйкови, коли прийде на час зі своїми пропозиціями — заявив Баркер. — А коли ні, ми будемо страйкувати. Жадна федеральна заборона не здержить нас. Ми стратимо останний доляр, аби страйк виграти. Наші орґанізаційні фонди можуть бути замкнені, але се не зломить страйку. Нам кажуть, що публика, преса і зелізничі урядники будуть нас попирати, але се не робить для нас ріжниці, чи будуть вони попирати нас, чи ні."

Борстьба робітництва вже почалась.

ВАШІНҐТОН, 10. лютого. — Зорґанізована робітнича кампанія, щоби вибрати парлямент прихильний робітництву, вже почалась формально нині, коли Самуїл Ґомперс, голова Американської Федерації Праці промовляв до делеґатів 500.000 робітників у корабельних варстатах. Ґомперс назвав теперішний парлямент „найбільше реакційним в історії сеї держави" і заявив, що робітництво не може сподіватися жадного поліпшення з його сторони. „Парлямент хоче подоптати права населення сеї держави — говорив Ґомперс. — Се є автократія. Нашим обовязком є підорвати автократію. Ми будемо боротися, а у тій боротьбі нам треба сподіватись сильної опозиції зі сторони ворогів робітництва.

Теперішний президент палати послів, Джіллет, вже є поставлений робітниками на чорну лісту яко ворог робітництва і при виборах буде поборюваний всіми силами. Джіллет однак заявив, що він не боїться кампанії зорґанізованого робітництва, бо голоси його виборців не находяться в робітничій кишени.

Робітнича Колеґія в Сієтл.

Робітничі союзи в Сієтл, Вашінґтон, оснували Робітничу Колеґію, в якій побирають науку мущини-робітники і женщини-робітниці. Виклади провадять професори Вашінґтонського Університету. Викладається: драматика, економіка, суспільна етика, місцеве правлінне, кооперативний рух, виховуванне дітий і законні права та обовязки горожанина. — Подібну колеґію хочуть оснувати для себе також робітники в Ню Йорку.

ЗАГАЛЬНІ ВІСТИ.

РЕВОЛЮЦІЯ В КОРЕЇ.

Японські війска уступають.

ЛОНДОН, 9. лютого.—Японці опустили північну Корею, яку заняли корейські повстанці, що зорґанізувалися в Манджурії в шість ґруп і перейшли границю. Населеннє злучилося з повстанцями.

ВАШІНҐТОН, 9. лютого. — Урядові повідомлення подають, що число корейських повстанців виносить 2.000. Вони є добре зоружені. Повстанці перейшли нічю границю Кореї в околици Кирина і заатакували японську сторожу в силі 700 жовнірів. 300 Японців убито, а прочих полонено.

До оружної розправи прийшло у многих инших місцях. Всюди побідно вийшли Корейці. Японське правительство подає скількість жовнірів залоги в Кореї на три дивізії. Але вони є так розкинені по краю, що годі сподіватись, аби могли ставити сильний опір повстанцям.

Шпіцберґен віддано Норвеґії.

ПАРИЖ, 9. лютого. — Мирова рада підписала договір, яким віддано остров Шпіцберґен, на Північнім Ледоватім мори, для Норвеґії. Шпіцберґен є замітний богатими копальнями угля.

Папа каже, що целібату не може знести.

РИМ, 5. лютого. — Повідомленнє ватиканських органів, що папа викляв духовенство Чеської Народньої Церкви, котра відділилась від Ватикану, пійшло враз з листом до празького архиепископа. В тім листі папа означує становище чеської церкви і каже, що церковна дисципліна мусить бути задержана і забезпечена, а церковний целібат мусить бути узнаний святим і ненарушимим. Папа заявляє, що Ватикан ніколи не може змінити сього закона.

РИМ, 9. лютого. — Кардинали, що проживають в Римі, зажадали від папи підвишки платні, бо теперішньою платнею вони не всилі повязати кінці. Кажуть, що з виїмком папського секретаря для заграничних справ і канцлера церкви та архисвященника церкви св. Петра, кардинали побирають річно 21.500 лірів на приватні розходи.

Кронпринц віддається добровільно в руки антанти.

ВАШІНҐТОН, 10. лютого. — Князь Вільгельм, бувший наслідник престола Німеччини, повідомив іскроґрамою президента Вілсона, що він віддасть себе добровільно в руки антанти, коли вона хоче судити його за воєнні злочини. Вільгельм жадає лише, щоби всіх инших Німців увільнено від закиду, а він візьме на себе вину за всіх, бо вина тих Німців лежить хиба в тім, що „вони через чотири роки служили у війні своїй вітчині".

ПРИКРА СИТУАЦІЯ ПОЛЬЩІ.

Заява її закордонного міністра.

ПАРИЖ, 3. лютого. — В розмові з представником „Темпса" говорив польський міністер закордонних справ, Станіслав Патек, про трудности, які стрічає Польща в ході свого державного розвою. Висказавши наперед своє вдоволеннє з огляду на становище Франції супроти Польщі, міністер Патек додав: „Чужинці вже призвичаїлися до факту, що Польща істнує, але вони не можуть представити собі суми заходів і енерґії, конечної, щоби поставити Польщу на ноги.

„Шість місяців тому ми мали три Польщі, російську, німецьку і австрійську. Се не було легко злучити протягом кількох місяців те, що істнувало півтора століття під ріжними законами і адміністраційними системами. Рік тому ми мали слабу орґанізацію, яка зоружилась тайно перед оком німецького правительства; нині наша армія перевисшає 500.000 людий.

„Версальський Договір забезпечує нам найкрасші услівя істновання, але рівночасно він паралiжує наші рухи. По кількох довгих місяцях [illegible] конференція установила плебісцити, котрі кажуть нам сподіватись, що ми осягнемо велику часть територій на заході. Але ся постанова про плебісцит остає тепер лише на папери. Для нас тепер фактично найважнійшим питаннєм є ратифікованнє і виконаннє мира.

„На всі сторони наші фронти є непевні. І ся непевність вічно здержує державну працю. Ми ані не знаємо розміру нашої території, ані числа нашого населення, ані богатства, ані способів продукції, і через брак означених границь ми вічно стрічаємось з адміністраційними перешкодами".

Маєток бувшого цісаря Австрії.

ВІДЕНЬ, 9. лютого. — Правительство, сконфіскувавши приватну власність бувшого цісаря Карла, спродало її тепер за 250.000.000 корон. Се лише відноситься до реальностий, а золоті і дорогі річи, які правительство також сконфіскувало, є виставлені тепер на продаж. Вони вартають кілька міліонів корон. Карло проживає тепер в Швайцарії і жиє дуже скупо, бо не має великих жерел доходу. Він все ще має надію бути королем Угорщини, мимо спротиву антанти, котра заявила, що Габсбурський рід вже не допустить до панування.

В кождій українській хаті повинна находитись часопись „Свобода".

ВІДОЗВА

до всіх відділових секретарів Українського Народного Союза, орґанізаторів і всіх членів та прихильників нашої найстаршої орґанізації, Українського Народного Союза в Америці.

Отсим подаеть ся до відома, що на підставі ухвали з річного засідання Головного Уряду Українського Народного Союза принимаеть ся нових членів до Українського Народного Союза

ДО КІНЦЯ ЛЮТОГО ЗА ПОЛОВИНУ ВСТУПНОГО

а до відділу на підставі статута даного товариства або їх запавшої ухвали.

Длятого П.П. Секретарі і Орґанізатори Українського Народного Союза повинні напружити свою патріотичну енерґію та потрудитись через тих три місяці для добра свого власного товариства, братства чи сестрицтва, а тимсамим і для Українського Народного Союза та подвоїти свій відділ в короткім часі.

Ст. Миляновичь,
голов. рекорд. секр. У. Н. Союза.

"SVOBODA" (LIBERTY)
Ukrainian newspaper published three times a week: Tuesday, Thursday, and Saturday by Ukrainian National Association at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

ESTABLISHED 1893.

VLADIMIR B. LOTOTSKY, Editor-in-Chief.
ANDREW SAWKA, Business manager.

Entered as second-class matter March 30, 1911, at Post Office at Jersey City, N. J., under the Act of March 3, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION:		ПЕРЕДПЛАТА:	
United States:		в Злучених Державах:	
1 year	$3.75	на рік	$3.75
6 months	$2.00	на пів року	$2.00
3 months	$1.25	на 3 місяці	$1.25
In Jersey City and to foreign countries:		В місті Jersey City і за границю:	
1 year	$5.00	на рік	$5.00
6 months	$2.50	на пів року	$2.50
3 months	$1.50	на 3 місяці	$1.50
Single copy 4 cents.		Поодиноке число 4 центи.	

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: SVOBODA, 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Телефон Адміністрації і Редакції — 498 Montgomery.

Телефон Гол. канцелярії Укр. Народного Союза — 1838 Montgomery.

Всі моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу "Svoboda".
При висиланню замовлення належить долучити моні-ордер або чек.

За всі оголошення поміщуванні в „Свободі" редакція не відповідає.

ДО НАРОДІВ ЦИВІЛІЗОВАНОГО СВІТА.

„Комітет Незалежної України" звертається до Вашого почуття Права і Справедливости і просить Вас піднести свій голос проти насильства, яке заподіяла Мирова Конференція українському народові, віддаючи Східну Галичину під пануванне Польщі.

Східна Галичина се споконвічний український край, який як часть української Київської держави й опісля як основа української Галицько-Волинської держави жив вільним національним життєм. Завойована в 1349 р. Польщею, Східна Галичина після вікової польської неволі дісталася при поділах Польщі під Австрію, яка оставила далі сей Український Край під польським політичним пануваннєм.

При розпаді монархії Габсбурґів український нарід Східної Галичини зорганізував тимчасово свій край як Західно-Українську Республіку, яка на основі однодушної волі народу зедналася з українською державою, утвореною по упадку царської Росії, в єдину Українську Республіку.

Проти сього рішення українського народу виступила Польща. Опираючися на те, що Східна Галичина була завойована польськими королями, а опісля знаходилась під польським пануваннєм з ласки цісаря Франца Йосифа І, Польща пійшла війною проти Української Республіки, щоб загарбати Східну Галичину.

Девять місяців — від падолиста 1918 до липня 1919 — український уряд Східної Галичини своєю геройською армією опирався польській навалі, звертаючися рівночасно до Мирової Конференції, щоб вона справедливим рішеннєм поклала кінець розливови крови.

Одначе Мирова Конференція стала по стороні Польщі. Коли для Українців мала вона тільки обіцянки, яких не додержала, то Польща дістала від держав Антанти реальну поміч: ґпровізацію, муніцію і армію Галлера, а від Мирової Конференції правну санкцію своїх анексіоністичних змагань.

Ось короткий перегляд подій:

Найвисша Рада Мирової Конференції депешою з 19. марта 1919 завізвала обі сторони заключити завішеннє оружя і приступити до заключення перемиря. Українці послухали сього зазиву і предложили Полякам завішеннє оружя. Однак Поляки се предложеннє відкинули.

Установлена Найвисшою Радою Комісія для українсько-польського перемиря в Парижі предложила 13. мая 1919 обом сторонам проєкт перемиря. Хоч сей проєкт віддавав третю часть території Східної Галичини з столицею Львовом Полякам, Українці заявили готовість його приняття. Зате Поляки його відкинули.

Тепер Мирова Конференція, замісць заставити Поляків приняти її-ж власний проєкт перемиря, спокійно приглядалася, як польська армія, заосмотрена державами Антанти в усе потрібне, випирала українську армію що-раз далі на схід. Колиж Поляки заняли вже майже цілу Східну Галичину, Найвисша Рада рішеннєм з 25. червня 1919 санкціонувала сю польську окупацію української землі.

За сим пійшло рішеннє Найвисшої Ради з 11. липня 1919, яким Польщі обіцяно віддати управу Східної Галичини на основі окремого договору між Союзниками і Польщею, а українському народови обіцяно, що той договір „забезпечувати-ме по змозі автономію території, як також політичні, релігійні й особисті вольности населення, й опирати-меться на праві самоозначення, яке населеннє Галичини виконає пізнійше щодо своєї політичної приналежности".

Виконуючи се рішеннє, Найвисша Рада дала Польщі богато більше ніж обіцяла. За те супроти Українців свою обіцянку зломила.

Статут для Східної Галичини, принятий Найвисшою Радою на засіданню 20. падолиста 1919: 1) зменьшує територію краю, прилучаючи його західні, чисто українські части до Польщі; 2) викривляє ідею автономії, віддаючи дуже важні законодатні права польському соймови, всю виконуючу власть польському ґубернаторови і обмежуючи й так обмежену законодатну власть Галицького сойму через наданнє тому-ж ґубернаторови права „вета", релятивного у всіх справах і абсолютного в таких важних справах, як справа шкільна і аґрарна; 3) відбирає населенню Галичини право самоозначення, постановляючи, що після 25 літ польської управи про дальшу долю краю має рішати не його населеннє, тільки Ліґа Народів.

Одначе Польща і сим не вдоволилася і заявила, що не годиться на таку тільки тимчасову приналежність Східної Галичини до Польщі, а домагається приналежности дефінітивної.

Як се оголосив президент Мирової Конференції п. Клемансо в своїй промові в французькій палаті послів 23. грудня 1919, Найвисша Рада, власне дякуючи заходам п. Клеманса, сповнила й се польське домаганнє і на засіданню 22. грудня 1919 рішила завісити свою ухвалу про тимчасовий характер приналежности Східної Галичини до Польщі.

Формально Найвисша Рада застерегла собі рішити сю справу пізнійше, але в дійсности рішеннє Найвисшої Ради з 22. грудня 1919 є рівнозначне з необмеженим відданем Східної Галичини під пануванне Польщі.

І так розуміє се рішеннє польський уряд.

Таким чином край величини 56.000 квадратових кільометрів з населеннем понад 5 міліонів, край історично і національно український, в якім Українці творять коло 70% населення, Найвисша Рада проти волі сеї величезної української більшости, волі виявленої жертвою крови, віддала Польщі. Коло 4 міліонів Українців, як також коло пів міліона Жидів, мають іти під польське ярмо, щоб міліон Поляків міг над ними панувати.

Щоб своє насильство над українським народом усанкціонувати не тільки рішеннем Мирової Конференції, але також згодою самого українського народу, Польща вимусила на Варшавській місії уряду Української Республіки, який наслідком воєнних невдач мусів шукати польської помочі, декларацію з 2. грудня 1919, якою згадана місія зріклася прав Української Республіки до Східної Галичини.

Заявляємо, що ніякий український уряд не має права зрікатися якоїнебудь части українських земель без попередньої свобідно виявленої згоди місцевого українського населення і затвердження українських установчих зборів, зложених з вільно вибраних представників усіх українських земель. Всяке зречення, яке не відповідає сим умовам, український нарід уважає неправним і для себе необовязуючим і справців потягне в свій час до відповідальности.

Протестуючи перед народами цівілізованого світа проти безправного і насильного відірвання Східної Галичини від України і прилучення до Польщі, пятнуємо рівночасно режім, який завела Польща в Східній Галичині як нечуване варварство, перед яким біднуть усі страхіття цілої світової війни.

Занявши Східну Галичину, польські власти не тільки знесли всі права чоловіка й горожанина, як також всі права національности у відношенню до Українців, але взялися просто до фізичного винищення українського населення. Розстріли і шибениці, довголітні кари вязниці, коло 100.000 інтернованих, яких польські власти, не можучи через недостачу доказу віддати під воєнний суд, без всякого суду віддавали на муки і смерть в таборах, де жорстокі знущання військової сторожі, голод і тиф косили тисячі осіб денно, — се тільки сухе ствердженне фактів, які кличуть до неба о справедливість. З окрема треба ствердити жорстоке поведенне польських властий з раненими і полоненими Українцями, поведенне, яке являлося насміхом над усіми міжнародними правилами. Додаймо виключенне українських робітників від праці в державних, комунальних і приватних польських підприемствах, виключенне українських урядовців від публичної служби, виключенне українських селян від набування землі. Так цілий нарід, зложений з робітників, селян і трудової інтелігенції, засуджено на моральну і фізичну смерть.

„Комітет Незалежної України" протестує перед цілим цивілізованим світом проти насильства, яке заподіяла Мирова Конференція над українським народом, віддаючи Східну Галичину під Польщу і проти тої страшної системи винищення українського народу, яку завело польське правительство в Східній Галичині. Заявляємо, що український нарід з відірваннєм Східної Галичини від України ніколи не помириться і буде боротися всіма силами за обєднаннє всіх українських земель в незалежну Українську Республіку.

Кличемо до Вас цивілізовані народи світа: Не допустіть до страшного злочину над українським народом Східної Галичини! Піднесіть голос в обороні його права на національне зєднаннє і незалежність!

Париж, 15. січня 1920.

ЗА КОМІТЕТ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ:
Михайло Грушевський, голова;
Дмитро Ісаєвич,
Др. Михайло Лозинський, секретарі.

Ляхи готовляться кольонізувати Східну Галичину.

В днях 9. і 10. м. м. відбувся у Львові в салі Гал. Тов. кред. земського зїзд „Зєдноченя земян" — союза галицьких поміщиків, на якім окрім — очевидно — святочного протесту проти провізорії щодо східної Галичини — радили поміщики про свою орґанізацію і про положенне й будучність більшої земельної власности в „Малопольсце".

Отвираючи зїзд, сказав презес Ґлажевскі між иншим: „Наші цили є двоякі: передовсім ідеальна: будемо стежити пильно за тим, що робить „земяньство" (поміщицтво) зі своєю землею, будемо, коли зайде потреба, „смагати" (бичувати) тих, яких діла принесли би шкоду вітчині! Нашою матеріяльною цілю є: оборона проти заливу большевицькою филею".

Барон Крузенштерн виголосив реферат на тему: „Начерк „земянської" програми земельної реформи", в якому сказав між иншим: „земля повинна находитися в руках, які дають ґарантію, що не спричинять обниження рільної культури. Тепер припадає в Польщі на одного рільника 6.6 гектарів на випадок рівного поділу землі. Супроти сего треба запевнити собі кольонізаційні терени на східних „кресах", а як відтак і сих не вистарчить, будеся мусіло подумати і про заморські кольонії (в Парані)."

„В Польщі кольонізація із вні повинна бути одною з найважнійших точок програми. Не треба далі допускати до парцельювання державної власности ні до уряджування рільних страйків.

„Натомісць треба старатися про піднесеннє знання рільництва і поліпшення комунікації.

„Для поправи земельних відносин мусимо зновити безпроволочно парцеляцію, яку треба піддати державній контролі в цили протиділання нездоровій спекуляції. Завданне держави в парцеляційній справі буде полягати на надзорі і кредиті. Першенство в набуванню парцельованих ґрунтів треба застерегти для жовніра. В парцеляції двірських ґрунтів треба розріжнити сторону ідейну і практичну. Із першою стороною треба числитися, коли мається протиділати большевицьким кличам. Більша власність радо віддасть надмір землі на парцеляцію, а лише тільки, о скільки то буде без шкоди для прокормлення людности, щоби не виставляти держави на дорожню, на нужду".

ПРОЄКТ ЗАКОНА ПРО ДОМАШНЮ СЛУЖБУ В ПОЛЬЩІ.

Положенне домашньої служби найбільш незавидне, вона найбільш безправна в цілій суспільности. Як виглядає те положенне у нас, де ще обовязують старі австрійські закони, се найкрасше видно з інтересної розвідки тов. д-ра Богдана Чайківського: „Правне становище домашної служби" поміщеної в календарі „Впереду" на р. 1920.

В Польщі, де найбільше лишилося порядків старих панщизняних часів, домашня служба жила в страшних, просто невиносимих відносинах.

Тепер щойно під напором демократичних пролетарських змагань, головно під напором професіональної орґанізації „Союза рільних робітників" до якого належить також домашня служба, уряд рішився взяти до унормування сих незавидних відносин, до правного поліпшення її положення.

В самій Польщі є 439.000 домашньої служби. При виготовленню проєкту нового закона попри заборону говорити через „ти", обмежено перш всього працю малолітних. Тому що домашна служба складається головно з жінок, заборонено працювати дівчатам до 14. року життя. Від 14—18 року служачі мають працювати о годину менше, як старші.

Закон заводить для служби 2 години вільні від праці що дня, та вільні пополудня в неділі та свята.

По році служби кожда служача має дістати 2 тижневу платну відпустку. Малолітні служачі мають право до такої відпустки вже по 6 місяцях служби.

Закон зносить всяку реєстрацію служби, свідоцтва та службові книжки, як також і всі приватні бюра посередництва служби.

На місце сего вводиться книжки з обчисленнями та законною умовою про охорону праці служби, бланкети умов, квіт для виплат платні та додатків. З кождою слугою ма ебути заключена умова на місяць з 15-дневним, квартальна, 3 місячним виповідженнєм. В умові мусить бути означена хочби й мінімальна, законно означена платня.

Кожда слуга має мати вільні вечері від 8. або 9. години, але недовше, чим до 10 години. При приняттях гостий вечером не є вона обовязана отвирати двері або услугувати при столі.

Тяжші роботи як фротерування підліґ, миття вікон, ношенне дров або других тягарів не належать до слуги і до сего треба принимати осібних робітників.

Слуга має також дістати відповідне мешканнє та здоровий харч. Коли слуга спить в кухні, має там бути піч до огрівання. Години їди та відпочинку мають бути з гори унормовані.

Слуга може належати до всіх орґанізацій та товариств.

Працю для бон і мамок обмежено до 12 годин денно.

Хоч сей проєкт закона не дуже ідеальний, то вже нині даються чути голоси, що він задалеко посувається, бо від тепер „унеможливить богатьом порядним домам тримання слуги".

Побачимо ще, як прийме його варшавський сойм.

M. C. DUBREUIL LECTURES ON THE UKRAINE.

M. C. Dubreuil gave a lecture in Paris, on December 19, before a large and attentive audience on "The Ukraine and its Democratic Ideal."

The lecturer, who has lived for the last two years in Kiev, and who has observed the manifestations of Ukrainian life, the birth of the young Ukrainian Republic, and the development of national consciousness in the Ukrainian people, showed by irrefutable proofs and eloquent figures that the Ukrainian people have, whenever it has been possible, demonstrated, by their votes and manifestations, their desire to separate themselves from the Russian chaos.

M. Dubreuil was listened to with the closest attention during the whole of his lecture, and was warmly applauded when he concluded by saying that it would be to the interest of the Entente, and of France in particular, to recognize, as soon as possible, the young Ukrainian Republic, whose importance in the anti-Bolshevist struggles of the last two years will be proved by the events which will come to pass in Western Russia in the near future.

РЕКОРДОВИЙ ЗВІТ УКРАЇНСЬКОГО НАР. СОЮЗА

за місяць січень 1920 р.

НОВОПРИСТУПИВШІ ЧЛЕНИ:

В. 1. Полиняк Варвара, Сурак Анна.
В. 7. Чабан Андрій.
В. 10. Студент Анна.
В. 16. Кашинський Михайло.
В. 21. Варський Василь, Панькевич Михайло.
В. 34. Любчин Іван.
В. 44. Домашці Франко.
В. 50. Пірус Григорій, Голдак Ева.
В. 54. Мандат Петро, Крукар Генрі.
В. 61. Королевят Анна, Баран Іван.
В. 65. Корнаце Михайло, Федаш Юрко, Голобовський Йосиф.
В. 69. Куликович Іван.
В. 70. Чосник Теодор, Регуш Ілько.
В. 78. Мулак Цецеля, Яскулка Варвара.
В. 82. Дидів Григорій, Мацідин Іван, Мацідин Анна.
В. 83. Чорномаз Параскевія.
В. 86. Білас Анна.
В. 89. Проньчак Іван.
В. 90. Андрійчин Николай.
В. 98. Гевчук Григорій, Пилипяк Василь.
В. 102. Васюта Антін.
В. 104. Чесновський Василь.
В. 105. Слободзян Теодор, Хромейко Олекса, Долинний Михайло, Гладик Павло.
В. 110. Завальницький Іван.
В. 118. Ґеча Юрко, Мельник Марія.
В. 119. Шпак Катерина.
В. 120. Ґоджик Ксеня.
В. 128. Паньчишин Володимир.
В. 130. Тинецький Олекса.
В. 131. Кулак Николай, Стрильчук Володимир.
В. 133. Клопотовський Николай.
В. 135. Медвідь Анастазія, Медвідь Николай, Фінч Юрко.
В. 147. Антонюк Николай, Пастернак Стефан.
В. 149. Манько Андрій.
В. 169. Степкович Стефан, Любкевич Юрко.
В. 177. Хомета Марія.
В. 179. Кундеревич Ілько, Галів Марія.
В. 187. Чупрун Антося, Опшарський Антін.
В. 193. Крайківський Олекса.
В. 197. Сасик Евдокія, Сенечин Анна.
В. 209. Черепаняк Анастазія.
В. 211. Савицький Олекса.
В. 213. Сеник Марія.
В. 217. Мандич Николай, Нищук Теодор.
В. 221. Галута Николай.
В. 228. Майкович Юлія.
В. 229. Бриндзя Стефан, Мандрух Анна.
В. 237. Татомир Магдалина.
В. 241. Мартинович К. Йосиф.
В. 247. Білецька Юлія.
В. 255. Жидик Іван, Жидик Зузі, Марусяк Іван.
В. 263. Гефка Андрій.
В. 273. Любянецький Олекса.
В. 274. Макар Николай, Лисейко Микита.
В. 295. Томаш Андрій.
В. 300. Недзїльська Анастазія.
В. 316. Ґерега Іван.
В. 321. Білинський Іван.
В. 323. Боруцький Теодор.
В. 326. Панек Анна, Панек Мартин.
В. 336. Баран Юрко.
В. 339. Полко Агафія.
В. 354. Січковська Анна, Жесько Василь.
В. 357. Іванців Михайло.
В. 370. Нацюк Паська.
В. 371. Рудий Михайло.
В. 384. Кізик Петро, Тилявський Юстин.
В. 385. Ґраськов Анна, Шабатура Онуфрій, Куліковська Анна.
В. 388. Даців Михайло.

ЧЛЕНИ НАНОВО ПРИНЯТІ.

В. 3. Ціціла Юрко.
В. 36. Чижецька Марія, Ґіль Марія, Гунчак Анна, Кравець Анна.
В. 38. Цпін Андрій.
В. 45. Зінкер Антін.
В. 56. Фрей Прокіп, Кмалчанов Єфрем.
В. 59. Ганич Николай.
В. 75. Чмир Григорій.
В. 76. Робак Станислав.
В. 80. Войціховський Михайло, Бойко Гавриїл, Капроцький Николай.
В. 104. Воленьчук Іван.
В. 105. Ниджик Іван.
В. 106. Стефанович Іван, Прийма Ів.
В. 109. Шумилов Василь.
В. 120. Міцак Іван.
В. 133. Ярмош Феська, Зибик Юрко.
В. 137. Терлецький Іван.
В. 142. Рутковський Анастазій.
В. 146. Гулик Юрко.
В. 183. Соколик Василь.
В. 206. Ґурбель Стефан.
В. 209. Войнаровський Юрко, Харовський Мих., Харовська Домина.
В. 217. Іванів Андрій.
В. 218. Маланій Стефан, Сокіл Йосиф (Стефана).
В. 224. Іляшевич Яким.
В. 230. Кулин Михайло, Брях Іван.
В. 235. Княщик Павлина.
В. 237. Волошанський Михайло, Кацюбан Розалія.
В. 241. Хомета Гнат.
В. 245. Максимів Михайло.
В. 259. Худо Дмитро, Пайда Олекса.
В. 282. Бугай Йосиф.
В. 296. Пельчар Максим.
В. 317. Єднак Николай.
В. 324. Крупа Антін.
В. 332. Крисоватий Теодозій, Крисовата Анна.
В. 336. Піндур Василь.
В. 338. Янковський Михайло.
В. 363. Раковиць Пилип, Луцишин Іван.
В. 369. Іванців Іван.
В. 384. Смолій Павло.
В. 388. Дзюба Стефан.
В. 393. Степаник Антін.
В. 396. Бекиш Петро, Кримський Михайло.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ КАРТАМИ (ЛИСТАМИ).

В. 5. Фітяк Михайло, Фітяк Анна.
В. 8. Ганич Николай.
В. 20. Чайковський Іван, Насцьошин Василь.
В. 39. о. Курило Константин.
В. 45. Крутий Стефан.
В. 55. Шандровська Марія.
В. 59. Кузїн Іван.
В. 64. Кріль Петро.
В. 81. Кульчицький Григорій.
В. 94. Стефанюк Петро.
В. 98. Касиян Теодор.
В. 121. Соха Йосиф, Єднак Василь.
В. 144. Чайка Теодор.
В. 170. Швець Іван.
В. 175. Гук Теодор, Гук Марта.
В. 219. Білас Іван, Благій Іван, Дорошенко Гринько, Дорошенко Василь, Климців Дмитро, Лїтинський Андрій, Процький Василь, Стахура Гаврило, Савицький Стефан, Якимів Дмитро, Труш Стефан, Вакулїнський Василь, Войтас Іван.
В. 221. Піндельський Іван, Попанюк Катерина.
В. 230. Фурман Іван.
В. 237. Литнянчин Йосиф.
В. 270. Василюк Ізидор.
В. 295. Рудницький Йосиф.
В. 316. Федьків Гаська.
В. 384. Довбуш Дмитро.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ АБО ВИКЛЮЧЕНІ ЗА НЕПЛАЧЕНЄ МІСЯЧНИХ ВКЛАДОК.

В. 7. Лущ Іван, Рихель Михайло, Кравчук Антін, Лущ Марія, Макитра Стефан.
В. 14. Курик Ефімя.
В. 15. Шинкарик Анастазія.
В. 16. Орловський Маріян.
В. 21. Пилюк Петро, Мартинів Іван.
В. 27. Бала Іван, Ґануляк Петро, Свердун Василь.
В. 31. Марчук Яким, Іванюк Теодор.
В. 36. Кучмій Зофія.
В. 44. Нечистий Михайло.
В. 45. Лівач Йосиф.
В. 46. Дубик Прокіп.
В. 57. Гринів Панько.
В. 61. Кравц Михайло.
В. 63. Антошак Яким.
В. 64. Діка Василь.
В. 65. Гільків Йосиф.
В. 66. Колодій Семен.
В. 70. Смеричанський Йосиф Юліян.
В. 75. Сидорак Николай, Ярема Олекса.
В. 76. Церкот Михайло.
В. 81. Дурдела Евстахій.
В. 85. Мартиняк Семен.
В. 100. Жуковський Стефан, Ворохоб Михайло.
В. 101. Луців Петро, Тимацько Теодор.
В. 102. Дутковський Йосиф.
В. 103. Труш Михайло, Хлопецький Михайло, Яремчук Василь, Коралевич Іван.
В. 104. Ясинишин Стефан.
В. 108. Дунець Владислав, Косик Василь.
В. 109. Твардий Франко, Тварда Анна, Ґаляс Петро, Махник Михайло.
В. 116. Синишин Іван.
В. 117. Чистух Ольга, Павчак Юліян, Павчак Параскевія.
В. 119. Сокіл Розалія.
В. 120. Гурка Антін.
В. 124. Радь Константин, Явний Петро.
В. 132. Ґусак Микита.
В. 133. Глух Іван, Кравчук Дмитро, Романчич Андрій.
В. 135. Плїшка Макар, Плїшка Ева, Годованець Василь, Годованець Катерина, Гарбінський Петро.
В. 136. Ялечко Йосиф.
В. 142. Тисовський Николай.
В. 146. Тригук Ілько, Війтович Тимотей.
В. 151. Гаврикoвська Ксеня.
В. 153. Лазорек Ігнатій.
В. 155. Козак Теодор, Сорока Максим.
В. 164. Реґісбурґ Іван.
В. 168. Коціньский Михайло, Даньків Михайло, Дормиц Василь, Сеньків Григорій, Дячишин Стефан, Галата Василь.
В. 170. Паращук Олекса, Миндюк Михайло.
В. 172. Філяк Михайло.
В. 174. Гузар Николай.
В. 183. Дубей Теодор, Кость Іван, Кунцяк Іван, Пришляк Іван.
В. 184. Кричун Федіо.
В. 186. Бурцін Михайло.
В. 194. Гнатишин Стефан.
В. 201. Крупка Максим.
В. 205. Петрик Григорій.
В. 210. Крохмальний Наум, Кіт Михайло.
В. 217. Андрейців Михайло, Кобель Дмитро, Кузь Михайло, Заяць Петро, Воляк Михайло, Андрусів Содонко, Гарасимишин Іван, Нищук Ілько (ст.), Квасниця Йосиф.
В. 218. Снітовський Николай, Жуковський Іван, Смалюх Іван, Претко Ваврик, Сидорко Іван, Нановський Николай, Нановський Василь.
В. 221. Білинський Андрій, Будник Николай, Стефанишин Гринько, Чепіль Василь, Демчук Василь.
В. 223. Качмарський Петро.
В. 234. Чечель Николай, Левицький Николай.
В. 235. Волошин Василь.
В. 237. Венгжин Франко, Ничипор Марія.
В. 241. Кульчицький Йосиф, Дерлиця Василь.
В. 248. Липка Стефан, Віщук Василь, Віщук Анастазія, Белінський М. Петро, Кошовський Йосиф, Кошовська Текля.
В. 254. Закалужний Александер.
В. 262. Левков Юлія.
В. 270. Сеньковський Василь, Левко Ксеня, Іванік Катерина.
В. 274. Мирдич Іван.
В. 277. Гриньков Василь, Паруцький Олекса.
В. 282. Литвін Петро.
В. 292. Чмир Целія, Романів Василь, Шевчук Гриньо.
В. 296. Лобур Теодор.
В. 303. Олексюк Стефан.
В. 316. Дуда Михайло, Падучак Джім, Татига Дмитро.
В. 317. Мельниченко Андрій.
В. 321. Витрикуш Дмитро.
В. 332. Черніховський Григ., Мамчур Пилип.
В. 349. Коропецький Григорій.
В. 354. Валоґ Людвік, Валоґ Агата.
В. 363. Леськів Николай, Підскальний Михайло, Супик Іван.
В. 364. Балаєвич Томаш, Малицький Демко.
В. 369. Лазор Андрій.
В. 370. Рудачик Теодор, Понятишин Петро.
В. 384. Андрейко Іван, Яремчук Василь.
В. 388. Матковський Антін, Мельник Демян, Дмитриків Михайло.

ЧЛЕНИ ВЗЯВШІ ПЕРЕСТУПНІ КАРТИ (ЛИСТИ).

В. 16. Кріль Петро.
В. 28. Бомба Стефан.
В. 34. Фурґалеч Андрій, Фурґалеч Парашка.
В. 59. Ганич Николай.
В. 82. Іваничко Михайло.
В. 105. Кречковський Павло.
В. 109. Хорощак Семен.
В. 110. Кульчицький Григорій.
В. 111. Папушка Іван, Папушка Анна.
В. 133. Білас Іван, Труш Стефан, Стахура Гаврило, Благій Іван, Килмців Дмитро, Процький Василь, Дорошенко Василь, Якимів Дмитро, Лїтинський Андрій, Вакулинський Василь, Дорошенко Гринько, Войтас Іван, Савицький Стефан.
В. 135. Савчинський Прокоп.
В. 152. Маркевич Михайло.
В. 179. Грошко Ілько, Броницький Микола.
В. 188. Максимович Михайло, Максимович Явдоха.
В. 198. Василюк Ізидор.
В. 200. Швець Іван.
В. 209. Мудрий Теодор.
В. 223. Кузїв Іван.
В. 225. Федина Михайло.
В. 230. Поточний Йосиф.
В. 248. Городницький Яцко.
В. 283. Єднак Василь.
В. 290. Шандровська Марія.
В. 303. Рейтар Андрій.
В. 324. Касиян Теодор.
В. 336. Худзїй Константин.
В. 388. Рудницький Йосиф, Крук Александер.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 23. Дзядик Гавриїл.
В. 56. Лищак Іван.
В. 65. Роман Григорій.
В. 296. Осьмак Іван.
В. 330. Ликтей Демко.
В. 367. Тимків Михайло.
В. 370. Маріяш Николай.

УВАГА,

котру кождий місцевий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосувати ся.

Члени, оголошені в рекордовім звіті за місяць січень 1920 року яко суспендовані або виключені за неплачене місячних вкладок чи з инших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і на далі бути членами У. Н. Союза, мусять зголосити ся в протягу сего місяця (лютого) до своїх відділів і вписати ся наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Як сего не зроблять до кінця лютого 1920 року, то в марті 1920 р. мусять виповнити нові аплікації (просьби о принятє), кол хотять бути членами У. Н. Союза, подібно, як кождий новий кандидат. Ті знов члени, котрі в місяцю січни 1920-го р. взяли переступні листи, а еще доси не зголосили ся до якогось иншого правно істнуючого відділу У. Н. Союза, мають се зробити в місяцю лютім 1920 р., бо на другий місяць, т. е. в марті 1920 року вичеркнеть ся їх з членів організації, а тоді вони можуть бути приняті до У. Н. Союза тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятє).

ЗІСТАВЛЕНЄ.

В місяцю грудни 1919 р. було членів в У. Н. Союзї	12.445
В місяцю січни 1920 р. принято нових членів до У. Н. С.	103
В місяцю січни 1920 р. принято наново в члени У. Н. С.	60
В місяцю січни 1920 р. принято з переступними листами	40
В місяцю січни 1920 р. прийшло з инших кляс посмертнюго	6
Разом	12.654
В місяцю січни 1920 р. суспендовано за неплачене місячних вкладок	166
В місяцю січни 1920 р. взяло переступні листи (карти)	44
В місяцю січни 1920 р. померло	7
В місяцю січни 1920 відійшло до инших кляс посмертного	6
Разом	223
В місяцю січни 1920 р. У. Н. Союз числив членів після сімох кляс посмертного	12.431

ПІСЛЯ КЛЯС І СУМИ ОБЕЗПЕЧЕНЯ:

Кляса D $100	6
Кляса A $250	402
Кляса AA $500	4.828
Кляса B $750	287
Кляса C $1000	6.833
Уляса BB $1500	70
Кляса CC $2000	5
Разом	12.431

К. Кирчів, гол. предс. У. Н. С.,
С. Милянович, гол. рек. секр. У.Н.С.

РУХ У ВІДДІЛАХ У. Н. СОЮЗА.

НЮАРК, Н. ДЖ. Отсим подається до відома, що мітинґи братства св. Петра і Павла, від. 27, мають відбуватися кождої неділі по 10-тім, о 3-тій годині пополудни. Котрий член не буде приходити на мітинґи, то заплатить кару. — Т. Фенсор, секр.

ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ. Тов. „Українська Січ", від. 170, повідомляє своїх членів, що місячний мітинґ відбудеться в суботу, 14. лютого, в гали церковній на розі улиць Сусекс і Ґрін, точно о годині 7-мій вечером. Проситься всіх членів, аби прибули на сей мітинґ, бо є важні справи до полагодження. Довгуючі члени мають вирівнати свої вкладки, бо в противнім разі зістануть суспендовані. — І. Сосульський, секр.

АЛТУНА, ПА. Бр. Непорочного Зачатя Пресв. Діви Марії, від. 145, буде мати в неділю, 15. с. м., о 2-гій годині пополудни, звичайний мітинґ, на котрім будеться принимати членів без вступного до братства, а за половину вступного до У. Н. Союза. Отже, Брати Українці, се дуже добра нагода, щобисьте стали членами У. Н. Союза. — П. Самсон, секр.

БРІДЖПОРТ, КОНН. Тов. „Українська Січ", від. 59, повідомляє своїх членів, що мітинґ відбудеться в неділю, 15. с. м., точно о 2-гій годині пополудни, в Січовій гали під ч. 174 Вілард ул. Кождий член обовязаний прийти і вирівнати свої залеглости, бо в противнім случаю буде суспендований. Є дуже важні справи до полагодження. Кождий член повинен явитися на означений час, а при тій нагоді повинен привести зі собою одного нового члена до товариства і до У. Н. Союза за половину вступного. — М. Галькевич, секр.

В. Королів.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНІЙ ГЕРОЙ

СЕМЕН ПЕТЛЮРА.

(3)

(Дальше).

І коли московська колонія нарешті спромоглася зібрати невелику скількість гроший, щоб розпочати виданнє солідного розміром і прекрасного по редакції журнала „Украинская Жизнь" — Петлюра бере найблизшу участь в сій творчій діяльности, що захоплює його цілком. Спочатку він працює, як помічник редактора О. Саліковського, а вже швидко потім, як фактичний редактор журнала. Тут він виявляє себе і як вдумливий, тактовний редактор, і як талановитий публіцист, і як тонкий літературний критик. Не мало прикладає він праці й на те, щоб здобути для сього природньо-дефицитного видання потрібні кошти . З сією метою літає він то в Петербург, то на Вкраїну до Київа, Полтави, Харкова; будірує, аґітує, розворушує зневірену інтелігенцію і врешті добуває, що треба, у бідних на гроші фанатиків національного руху, а часами то й у заможнійших „украінофилів", які, хоча і захоплювались етнографічним українством до глибині душі, але-ж не до глибині своєї кишені.

В сей період життя імя С. Петлюри набуває популярности в московських поступових колах російської інтеліґенції. Поява його на естраді підчас всяких громадських зібрань викликає увагу всієї авдиторії, а його глибокі змістом промови нотують ґазети, навіть явно ворожі до українських змагань.

Але й ся робота мусіла перерватись. Вибухла війна. Вона поставила перед всеросійським імперіялізмом українську ідею на рівень державної зради військового шпіонажу, зробила для Росіян одіозним само слово „Український", міцно замурувала всі шпарки, куди-б могло просочитись те страшне слово, щільно затулила роти всім Українцям, знищила всю пресу, припинила до одного всі українські видання, навіть ті, що про війну говорили лояльнійше від російської преси. Утворювалось враження, ніби дійсно нема на землі ніякої України й уже остаточно витравлено всі „безсмысленныя мечтанія кучки фантазеровъ и мазепинцевъ" — „ворогів великої Росії, куплених на „прусскія марки".

Відорваний від громадської роботи, Петлюра зіставси, як риба на понадбережному піску. Але він не здає позицій. Надушує всі пружини й продираєть ся в „Земський Союз", а за його допомогою знову опиняєть ся в знайомій і близькій йому Галичині, де й починає знову уперту працю поміж скривдженого рідного народу.

Минає рік, другий в тяжкій фізичній, але ще тяжчий психологічно атмосфері. Але над царською Росією знову грюкнув грім. На сей раз удар був дужчий, і упав остогидлий поневоленим народам Молох, розвалилась тюрма народів ,прояснилось задушливе повітря. Та, навчений досвідом 1905-го року, Петлюра вже не йме відразу віри тому, ніби щастя може раптом датися в руки. Він своїм духовим оком ранійше, як инші, бачить, що доведеться покласти ще богато праці та зусиль, щоб остаточно вибороти для рідного краю право на вільне життє. І він, — письменник та промовець, — він перший починає активну роботу по утворенню національної армії. Ту бутафорську шаблю, що носив по уніформі „Земського Союза" з огидою й нудотою, він тепер для блага вітчини зміняє на справжню крицю. Не тільки зміняє. Він тримає її в своїй руці, що звикла тримати перо, не гірше, як славні запорожські ватажки! Згодом не раз він і доводить се на ділі більш ніж блискучо.

Подумати тільки, якою дивною й химерною часом буває доля людини! Рожденний візником, як і великий син Чехії — Масарик; готовлений на попа; працьовник за бухгалтерською рахівницею; природній публіцист, — Семен Петлюра, коли його кличе батьківщина, — стає організатором національної армії й потім — великим, історичним полководцем! І обережною рукою починає він вести за собою людий, тих, яких сам же розбуджує від вікового сну, яким сам-же розкриває заспані очи на високу й прекрасну ціль.

Се перша сторінка історії Семена Петлюри — народнього українського героя.

В сей період С. Петлюру і свої, й чужинці рівняли з А. Керенським. І, може й справді, в його діяльности під сей час було щось подібне до діяльности Керенського. Своїм запальним словом він, як і Керенський, умів відразу захитати серця простих людий, умів коротко й очевисто змалювати та фомулувати їм те, що вони відчували лише стихійно, не знаходячи самі ні форми, ні назви своїм почуттєм.

Сю аналогію можна продовжити й далі. Прибувши, як представник утвореного ним же свідомого українського війска, на перший військовий зїзд у Київі, що відбувся по кількох місяцях після революції, С. Петлюра, обраний його головою, репрезентує в своїй особі коло міліона українських вояків. І ті вояки, як і всякі инші неофити, запалені ентузіязмом, відразу становлять собі найдальшу ціль. На сьому зїзді вперше виразно прориваєть ся самостійницька українська течія. І Петлюра (до речі — осуджений за се богатьма українськими патріотами) вживає всіх зусиль, щоб пригасити надмірний для того часу стихійний порив. Він робить, як робив в подібних випадках і Керенський. Він ще вірить, як колись вірив і Керенський, в „здорову силу" російської демократії. Дійсно, Петлюра ще сподівався в можливість дружнього братерського життя з Москвою і, як колись Богдан Хмельницький, направляв народню думку в русло федеративної течії.

Але на сьому й кінчаєть ся аналогія Петлюри з Керенським, як і взагалі кінчаєть ся аналогія між українським й московськими інтеліґентами. Бо, коли російська інтеліґенція стає на чолі демократичного руху, то вона займає чільне місце лише до того часу, поки народні бажання відповідають її теоретичним, кабінетним мірфкуранням. Коли-ж народ починає проявляти більш рішучо свою власну волю, коли в його колективній душі визрівають нові змагання, — російський інтеліґент, що втратив органічний звязок з масою народньою, губить рівновагу, лякаєть ся надмірности народних бажань й випускає з рук стерно. Тоді, ставши на роздорожю, він не втримує народньої хвилі, що набігає на нього з страшенною інерцією, й та хвиля заливає його, кидає на бік, зоставляючи в души образу чорної невдячности й песимістичної розпуки.

Чому-ж то так? А тому, що по всій величезній Росії, за винятком окремих ананих одиниць, не було зовсім російської національної інтеліґенції. Російські інтеліґенти були, так мовити, пан-російськими. Вони почували себе однаково на всім обширі російської держави: чи в Москві й Петрограді, чи у Київі, чи Тифлисі, чи Ризі, чи Ташкенті, — вони скрізь були однакові. Свого-ж питомого народа вони не знали, безпосереднього звязку з ним не мали. Для них поняттє „Рускій народъ" було переважно тільки колективною назвою всього населення держави російської, а одиниці з того народу здебільшого для середнього інтелігента уявлялись тільки як „Русскіе мужики", з якими у інтеліґента не було нічого спільного. Мужика звичайно треба піднимати до себе, еволюційно культивувати, перетворяти в дійсних людий, головне — „опікуватися ним", бо народня маса — то взагалі щось нижше від дійсних людий...

(Дальше буде).

A MEMORANDUM TO THE ITALIAN PARLIAMENT.

The following memorandum has been sent to the President of the Italian Chamber:—

"Monsieur le President,—

"We, Representatives of Aderbeijan, Georgia, Latvia, Iithuania and the Ukraine salute, in your person, the Italian Parliament; the first among the Parliaments of the great Allied Powers which, by an order of the day of the 13th December, declared itself to be in favor of the Right of the Peoples of the former Russian Empire to free existence, and to free relations with the whole of the civilized world.

"The peoples of Aderbeijan, of Georgia, of Latvia, of Iithuania and of the Ukraine, who after a bitter struggle have found liberty and independence, will learn with a feeling of the deepest gratitude the order of the day of the Italian Parliament, sovereign interpreter of the will of the Italian People, and faithful defender of the principle of self-determination of the peoples, a principle as sacred to Italy as it is to us.

"We request you to be kind enough to transmit to the Italian Parliament the assurance that the policy of defence of the rights of the peoples, founded on that principle, is a mark of deep friendship, and the guarantee of firm political and economic relations between Italy and the new States."

ЩО СОБІ СМЕРТИ СПІВАЛИ.

Колись була велика холера. Люди мерли мов мухи. В малім місточку на гробарів визначували денно від двайцять до трийцять людий. Рано вставав чоловік здоровий, а вечером лежав вже на постели. Нічо не помагало, ані ліки ані чароване. Нарід молив ся, аби Бог відвернув сю страшну пошесть. Але і се не помагало. Нарід вже так погодив ся зі своєю судьбою, що коли хтось ставав рано з постелї, говорив звичайно своїм домашникам: „Колиби вечером мене не стало поміж живими, не плачте за мною". Аж тут переходив один чоловік з міста домів вночи. Перед містом була діжка тіста. А на тій діжці з тістом танцювало три смерти... і так собі співали: „Колиб люди знали, від чого би не вмирали". Чоловік лишив ся хоч мав страх, але підслухував. Аж тут одна зі смертий тихо говорить, що колиб люди пили пиво з бобком а закушували бедриком, то би не вмирали. На слїдуючий день се рознеслось по місті, і люди так робили і перестали мерти. Тепер однак инакше співалиб і ті смерти, понеже тепер і пива вже не варять. Тепер би співали: А хто би пив Босакове Гірке Вино Лічниче, був би здоров як огниво і держав ся живо... Пишіть на адресу: BOSAK MANUFACTURING COMPANY, Scranton, Pa.

МІСЦЕВІ ОГОЛОШЕНЯ.

ТЕАТРАЛЬНІ ПРЕДСТАВЛЕНЯ.

(В сій рубриці містимо оголошеня театральних представлень, концертів і забав, не подаючи у них точок програми, імен осіб беручих участь і без довших поклоиків).

HOLYOKE, MASS.

В суботу, дня 14. лютого 1920 р. в Skimeer Coffee House, 60 Hamilton St., Holyoke, Mass. **Український Аматорський Кружок з Лудлов, Масс.** відограє дуже гарну оперу **„СВАТАНЄ НА ГОНЧАРІВЦІ"**. Також буде монольоґ Козак Невмірака. Хор відспіває кілька народних пісень, а також маленькі школярі відспівають 4 пісні. Режісер Мих. Запаринюк. Початок точно о годині 7-ій вечером.
18-19 КОМІТЕТ.

AMBRIDGE, PA.

Заходом членів хору при Українській гр.-кат. церкві св. Ап. Петра і Павла в Ембрідж, відіграється представленє **„ПЕРЕХИТРИЛИ" або „ПОШИЛИСЬ В ДУРНІ"**, комедія-оперетка в 3-ох діях, М. Л. Кропивницького, **дня 15. лютого 1920 р.**, в церковній гали при 6-ій улици. Початок точно о годині 7.30 вечером. Дорогі Родимці! Ми всі члени нашого хору постановили собі відіграти кілька першорядних представлень. На се перше запрашаєм Вас як найсердечнійше, тим більше, що ся штука буде відіграна пораз перший в нашій околици. Наші аматори докладають усіх сил, щоби вивязатись зі своїх роль як найкраще. Для того проситься о як найчисленнійшу участь, а певно не пожалуєте. Дохід з сего представленя призначений на мальоване туттешної церкви. — **Церковний комітет.** 18-19

JERSEY CITY, N. J.

Тов. Укр. Хор в Джерзи Сіти. Н. Дж., устроює **ВЕЛИКИЙ БАЛЬ в суботу 14. лютого 1920 р.** в Arlington Hall, 706 Grand St., corner Summit Ave. Початок точно о годині 6-ій пополудни. Ціна тикетів 35 цнт. 17-9

NEW YORK, N. Y.

Українське тов. „Теребовельська Поміч" відограє пораз перший **в неділю, дня 15. лютого 1920 р. „СВЕКРУХА ЄВДОХА"**, сценічна комедія в 3-ох діях в гали Народного Дому, 217 E. 6th Street, New York, N. Y. Початок о годині 7.30 вечером, Вступ: $1.00, 75 і 50 центів. **По представленю забава з танцями.** 19-20

NEW BRITAIN, CONN.

Тов. співацьке Боян відограє **в неділю, дня 15. лютого** о годині 7.30 вечером в Українській гали при 189 Норт стр. **„ДУШОГУБКА"**, драма в 4. діях. Управитель: учитель Л. Угрин. 19-20

LABOR LYCEUM

6th AND BROWN STREET,
PHILADELPHIA, PA.

ЗВІСНА

З НЮ ЙОРКУ

поставить пораз другий в Филядельфії слідуючі штуки:

В СЕРЕДУ, 11-ГО ЛЮТОГО
НАЙМИЧКА
драма в 5. діях, Тобилевича.

В СУБОТУ, 14-го ЛЮТОГО
СТО ТИСЯЧ
комедія в 4. діях, К. Карого.

Приймає участь вся трупа, первоклясні танцюристи і великий хор. Початок кождого представленя о годині 7.30. Ціни місць: $1.00, 75 і 50 центів. 16-20

ЖЕНЩИН

потреба до легкого вишиваня на дресках і до гафту. Неуміючих поучає ся. Робота добре платна, котру віддає ся до домів. Кавція одного доляра. Голосити ся до штору 19

MULLER,
423 East 17th Street, New York, N. Y.

ХТО ХОЧЕ ДІСТАТИ ПАШПОРТ

до краю, най зголосить ся на понизшу адресу а дістане до 30 днів. 11-22

НАШЕ БЮРО
ПЕРЕСИЛАЄ ТАКОЖ ГРОШІ
до Галичини і сусідних карів.

GLOBE FOREIGN EXCHANGE,
1433 SECOND AVE. NEW YORK, N. Y.
близько 75-ої улиці

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ.

(Оголошеня женитьби не приймаєсь).

ДО КРАЮ! Хто хоче працювати на кораблі кілька годин денно при легкім занятю, нехай звернеть ся до: GREENWICH LABOR AGENCY, 129 Greenwich Street, New York, N. Y. 124—

Пошукую **ГРИЦЯ РУДЕК**, з села Гладки, повіт Тернопіль, Галичина. Перебував в Дітройт, Міш. Хтоби про него знав, або він сам, зволить зголосити ся до: ROZALIA STASZKO, 152 Port Ave., Elizabethport, N. J. 19-21

Пошукую своїх краянів і краянок: **Катерину Шпунт, Марію Статкевич**, доньку Теодора, **Михайла Тимчук, Федора Дудчак, Івана Петранчук**, та прочих краянів та краянок з Буковини. Прошу зголосити ся до: JOHN TORAK, Box 300, Moline, Ill. 19-21

Пошукую краянів **СТЕФАНА МУРАЛЯ і ЛУЦЯ ШИПОВЕЦЬ**, з села Волче, повіт Турка, Галичина і **СЕМЕОНА ПАВЛЮК** з села Хащів, повіт Турка. Хтоби о них знав або вони самі, прошу голоситись до: OLEKSA TURINEC, 6116 Glenmore Avenue West Philadelphia, Pa. 17-19

Пошукую в важній справі **МАРІЮ ТКАЧ**, з села Татари, повіт Самбір, Галичина. Хтоби про неї знав, або вона сама, зволить зголосити ся до: DMITRO SAWCZYN, 311 Emmett St., Phoenixville, Pa. 18-20

Пошукую **ІВАНА ОҐРИЗЛО**, котрий перебував 1917 р. в Сифтон, Ман., Канада. Відтак змінив місце побуту. Хтоби про него знав, або він сам зволить зголосити ся до: ANDREW OGRYZLO, 2443 East 29th Street, Lorain Ohio. 18-20

Пошукую свою сестру **АННУ ДІДУР** з Романівки, повіт Тарнопіль, Галичина. Перед 8-ма роками прибула до Америки. Хтоби про ню знав, або вона сама зволить зголосити ся до: TANAS DIDUR, 2219 Pearl Street Philadelphia, Pa. 18-20

Пошукую моєї жінки сестру **НАЦЬКУ РУДАВСЬКУ**, з села Вільки, повіт Сянік, Галичина. Так само де є **ВОЙТКО БУЧКО**, з села Страхотина, на Руській Лімбріві, повіт Сянік, Галичина. Хтоби про них знав, або вони самі зволять зголосити ся до: WASYL BATALIK, Central Tube Co., Chuk 233, Ambridge, Pa. 18-20

Пошукую свого брата **НИКОЛУ ГОЛИК**, з села Королівки, повіт Заліщики, Галичина. Перебував в Едмонтоні, Канада. Хтоби про него знав, або він сам зволить зголосити ся до: JOHN HOLYK, Northampton, Pa. 18-20

Пошукую **АНДРЕЯ ЯКУБОВСЬКОГО**, з села Дудинці, повіт Сянік, Галичина. Перед трома роками перебував в Ботлер, Па. Хтоби про него знав, або він сам зволить зголосити ся до: NICOLAS KOLODIY, 920 South St., Avoca, Pa. 18-20

Пошукую свого шваґра **ВАСИЛЯ ВИЛЯННИКА**, з села Підпечари, повіт Товмач, Галичина. Хтоби про него знав, або він сам зволить зголосити ся до: PHILIPH SWORAK, Box 55, Scottdale, Pa. 19-21

Пошукую свого краяна **ІВАНА КРАВЧАК**, з села Ляшки Муровані, повіт Старий Самбір, Галичина. Хтоби про него знав, або він сам зволить зголосити ся до: MARIA MYKYTA, 1007 Pelton Court, Cleveland, O. 9-21

Пошукую свого тестя **МАКСИМА ЛИЩИГАНИЧ**, з села Хривт, пов. Лісько, Галичина. Хтоби про него знав, або він сам зволить зголосити ся до: ELIAS LYSZYGANYCZ, Box 142, East Yoyungstown, Ohio. 19-21

Пошукую свого дядька **ІВАНА СТАРИКА**, або тітку **ТОДОСЬКУ СТАРЕК**, з села Заднишівки, пов. Скалат, Галичина. Мають перебувати в Ню Йорку. Хтоби про них знав, або вони самі зволять зголосити ся до: JOHN ZAJAC, P. O. Box 253, Herkimer, N. Y. 19-21

Повідомляю отсим всїх моїх краянів з села Чорна, повіт Лісько, Галичина, що моя теперішна адреса є: ALEX MUL, Jumbo Mine, Kennecott, Alaska. 18-20

Де є **АНАСТАЗІЯ ГУК**, з села Лиса, повіт Підгайці, Галичина. Хтоби про неї знав, або вона сама зволить зголосити ся до: WASIL PSZENICHNIAK, 608 E. 13th Street, New York, N. Y. 18-20

НИКОЛА ІСЬКІВ, полонений в Італії, просить отсею дорогою своїх кревних та знакомих в Америці, аби писали до него під адресою: NIKOLA ISKIW, Prigoniero di Guaerra, Reparto, Milazo, Kastylo, Sycilia, Italia. 19

ПОТРЕБА колодіїв до фабрики нових комерціяльних самоходів. Голоситись: KOTERBA, 1447 Unionport Road, близко Westchester Avenue, Bronx, New York City. 18-21

ПРОДАМ дешевше як за половину ціни, то є за $20.00 мою цілу бібліотеку вартости $45.00 книжок історичних, повістий, оповіданя, романи, гумористичні, байки і казки. В добрім стані. Голоситись до: P. KURICA, 123 Washington St., Utica, N. Y. 8-9

На продаж **ВІНДОКЛІНЕРСЬКИЙ БІЗНЕС**, дохід $400.00 місячно в зимі. Причина продажи — перехід в инший бізнес. Пишіть до: 16-22
А. ФИЛИПЧАК,
Box 24, Rome, N. Y.

НОВИНКИ.

5-процентове пиво не є упоююче.

Соймова судейська комісія в Трентон, Ню Джерзи, переглядає тепер законопроєкт на дозвіл вироблювання і уживання в Ню Джерзи пива, яке малоби більше чим пів процент алькоголю. До переслуханя покликано обі інтересовані сторони: прогібіціоністів і антипрогібіціоністів. Антипрогібіціоністи взяли собі до помочи визначних медичних знавців з Ню Йорку, Нюарку і Філядельфії. Ті лікарі, що є звісні авторитети, кажуть, що пиво, котре занимає в собі 2.75% алькоголю, не є ніяк упоюючим. Колиби викинути деякі домішки до пива, то навіть пиво, що має 4% або 5% алькоголю, не є упоюючим.

Побились і порізались за межу.

В бійці, в якій уживано сокири, ножі і стрільбу, упав один брат неживим, другий смертельно ранений, а три инші тяжко ранені. Така страшна історія лучилась в родині сімох братів в Морґантон, Норт Каролайна, котрі не могли розмежуватись по справедливости полем по смерти свого батька. Убитого похоронено, ранених і покалічених забрано до шпиталю, а прочих до арешту. А поле остало без господарів...

Бандитський напад на членів У. Н. Союза.

З Ню Йорку повідомляють нас про зворушаючу, хоч трохи і передавнену, подію, яка лучилася в родині 41-літного Українця, Гната Супера, що мешкає під ч. 536 Іст 14 улиця. На йорданський святий вечір два італійські бандити напали на нього з револьвером, причім небезпечно пострілили його жінку Марію, матір трьох дітий. Гнат і Марія Супер є членами 14 відділу Українського Народнього Союза. Муж походить родом з Королівки, борщівського повіту, а жена з Городища Королівського, бобрецького повіту, Галичина.

В неділю 18. січня вони заходилися коло вечері. Батько післав свою найстаршу дочку до склепу купити хліба. Лише дитина вийшла з хати, дався чути переразливий діточий крик в сінях. Думаючи, що щось недоброго сталось з його дочкою, батько вилетів з хати до сіний і в тій хвилі опинився в руках двох рослих мущин, котрі були розміщені в сінях по кутах. Один з них відразу приступив до п. Супера, приложив револьвер до грудий і вистрілив. Почувши стріл в сінях, жінка вибігла з хати, та в тій хвилі другий мущина спинив її револьвером. Опісля оба почали втікати. Супер пігнав за ними кілька блоків, але не дігнав їх, і вони щезли з очий.

Завернувши до дому, почув він конаючі стони зза дверий мешкання сусідки Італіянки. Відчинивши двері, побачив він напів нагу женщину, купаючуся в крови. Бандити порізали її грудь ножами. Він кинувся ратувати її чим лише було можна. Але рівночасно почув якісь стони зі своєї хати. Відчинив двері і побачив на ліжку свою жінку, яка вилася від болю. Бандит прострілив кулею ліву сторону її груди. Покликано ратункову стацію і обі женщини забрано до шпиталю, де дано їм першу поміч. В шпитали вони находяться ще й донині. Італіянка приходить поволи до здоровля, а жінка п. Супера, перебувши дві тяжкі операції на груди, бо треба було виняти кулю, находиться в прикрім положенню. Але лікарі висловили надію, що вийде зі шпиталю здорова.

Револьверова куля не ушкодила п. Супера, бо бандит вистрілив зблизка і куля застрягла в нотесі, який находився в лівій горішній кишені камізольки.

Коли пізнійше прибув до дому муж Італіянки, п. Супер розповів йому цілу подію. Сей зараз удався до хорої в шпитали жінки. Від неї він дізнався, хто се були ті два мущини. Один з них був добре знакомий сього Італійця і час від часу заходив відвідувати його дім. Другий був незнакомий. Знаючи, де мешкав його знакомий, Італієць сейчас покликав аґента тайної поліції і з ним удався до мешкання свого „приятеля". І на диво превелике, в мешканню застав їх обох. Вони тепер находяться під арештом.

З першого переслуханя вийшов на яву факт, що оба ті Італійці недавно прибули з Европи. Є вони звичайні заводові апаші, що нападали на людий в цїли рабунку, а на женщин в цїли насильства. Хто спротивлявся їм, або хотів заступити дорогу, той падав від їх кулї. За ними вже від якогось часу пошукує поліція з Ню Гейвен, Конн., де вони замордували чотири особи: двох мущин, одну старшу женщину і одну молоду дівчину. За сі злочини жде їх без сумніву кара смерти.

О зміну почтових постанов.

Іван Кунс, помічник міністра почт у Вашінґтоні, зажадав перед парляментарною комісією зміни почтової постанови щодо посилок, зачислених до першої кляси. Кунс жадає, аби ухвалити закон, що той, хто має богато таких посилок, не потребує прилїплювати на кожду зокрема марку.

Зелізнича колізія.

Підчас колізії в нюджерзській центральній зелізниці в Джерзи Сіти зістало поранених кілька осіб, між ними Анна Гуриґан, з Елізабет, і Лілія Склепар, з Перт Амбой, Ню Джерзи. Їх забрано до шпиталю св. Франца в Джерзи Сіти.

Жовніри як учителі.

Комісар освіти в Манітобі зажадав від сойму переведення ухвали, яка дозволялаб правительству дати що найменьше 400 долярів позички для кождого того жовніра, що хотівби стати кваліфікованим учителем в народній школі в провінції. Та позичка малаб йти на підмогу для жовніра в часі його науки. Комісар освіти зажадав також, аби освітний департамент в провінції міг випозичати гроші шкільним округам на будову мешкань для учителів.